

"Du har nekats inresa"

- Israels diskriminerande visumpolitik

Av: Claudia Martinez Mansell

Översättning: Yvonne Fredriksson

"Du har nekats inresa." Orden ekade i mitt huvud. Jag försökte finna någon rationell förklaring till detta, någon som helst logik, men jag kunde inte. Jag stod vid Allenby-brons passkontroll och stirrande fundersamt och förvirrat på de två unga kvinnorna från den israeliska gränsmyndigheten som just hade informerat mig om beslutet.

Jag blev överrumplad av den frustration jag kände när jag pratade med dem för att försöka få fram ytterliggare information. Desperat försökte jag förstå den logik de tillämpade. Jag kommer ihåg att en av de två kvinnorna tittade nervöst på mig och försäkrade mig om att jag bara behövde gå till den israeliska ambassaden i Amman och ansöka om ett israeliskt arbetstillstånd. De sa att så fort jag hade det, skulle jag få resa in igen utan några som helst problem. Medan vi talades vid, tänkte jag på de många samtal jag haft med utlänningar i Ramallah om rädslan över att nekas inresa. Och där, stående mitt i kaoset i Allenby-brons terminal, fick jag själv en smak av Israels diskriminerande inresevillkor när de plötsligt nekade mig inresevisum.

Efter ett tag anlände en tredje myndighetsperson som tillsammans med de andra två kvinnorna eskorterade mig ut ur byggnaden. De satte mig på en buss till den jordanska gränsmyndigheten och vidare till Amman. Mina ägodelar och mitt arbete hos en palestinsk firma, lämnade jag efter mig i Ramallah. Jag insåg snart att jag hamnat i en helt omöjlig byråkratisk fälla.

Det visade sig att för dem som inte är turister eller arbetar för en stor internationell biståndsorganisation som är registrerad hos det israeliska socialministeriet, är det näst intill omöjligt att få tillstånd eller visum för inresa.

Israel bedriver i dag en politik där de ofta nekar inresetillstånd för utländska medborgare som önskar besöka de ockuperade palestinska områdena, och de beviljar sällan tillstånd för dem som på något sätt associeras med palestinier. Den officiella förvändningen från Israel är att utlänningar måste ansöka om tillstånd/visa på förhand. I praktiken har de inte alls något klart regelverk för detta och det är nästan omöjligt att få ett tillstånd. Resultatet har blivit att många människor med utländska pass har blivit avskurna från sina vänner, familjer, sitt arbete och sina ägodelar.

"Desperat försökte jag förstå den logik de tillämpade"

Denna politik har slagit hårdast mot människor med utländsk bakgrund som är gifta med en person med palestinskt ID kort, de är helt hänvisade till ett tremånaders turistvisa för få stanna i landet eftersom Israel inte ger permanenta uppehållstillstånd för dem som önskar bo och leva med sin make/maka på de ockuperade områdena.

Strax efter starten av Al Aqsa Intifadan i september 2000, slutade Israel att acceptera palestinska ansökningar för familjeåterförening till de ockuperade områdena. Enligt den israeliska människorättsorganisationen, B'Tselem, har Israel använt denna politik från och till sedan 1967 och har nu minst 120 000 ansökningar som de vägrar att behandla.

Som B'Tselem fastställt i sin senaste rapport; *"Ansvaret över familjeåterförening och tillstånd för besökare till de ockuperade områdena flyttades till den palestinska myndigheten inom ramen för Oslo-avtalet, men det innefattade mest medling och förlikning mellan den palestinska befolkningen och den israeliska myndigheten. Den verkliga makten för frågan blev kvar i israeliska händer"*.

Israel fortsätter att upprätthålla nästan total kontroll över befolkningsregistret i de ockuperade områdena, och makten att bestämma vem som beviljas tillstånd för att besöka området. En makt som för närvarande används egenmäktigt och godtyckligt av Israel, då de dagligen avvisar människor från den internationella gränsen till de ockuperade områdena som Israel unilateralt förklarar sig ha kontroll över, nämligen gränsen mellan Jordanien och det ockuperade Västbanken.

Israels visumpolitik slår hårt på det individuella planet, då det orsakar obefogade svårigheter för var och en som drabbas, men det är bara genom att arbeta tillsammans som något kan göras åt problemet. Vad vi behöver kämpa för är en politisk lösning som tar itu med hela förfaringssättet, och inte bara de individuella fallen av diskriminering.

Under de senaste två månaderna har kampanjen för rätten till inresa/återinresa till de ockuperade palestinska områdena, med sate i Ramallah arbetat hårt för att öka medvetenheten och kunskapen kring frågan och man försöker agera kollektivt för att göra något åt problemet. Kampanjen synliggör även den enorma omfattning visumfrågan utgör och pekar på innebörden av denna "tysta deportering".

Varje dag kommer mail och telefonsamtal som berättar om nya fall, samma historier upprepas, samma procedurer och samma känsla av frustration som jag upplevde. Antalet människor som blivit påverkade är kanske svårt att uppskatta, men nu har i varje fall alla ett namn, de sitter fast i Jordanien eller är tillbaka i sitt hemland; Ida och Walid, Sam's morbror och moster, Nadia, Ali, Somida, Maureen, Maggie och Rami, och listan fortsätter. Människor som är fast i samma situation och som försöker lösa den.

Artikeln är tidigare publicerad i **This Week in Palestine**
www.thisweekinpalestine.com

” Vad vi behöver kämpa för är en politisk lösning som tar itu med hela förfaringssättet, och inte bara de individuella fallen av diskriminering ”

Universitet drabbas hårt av israels hårda visumpolitik

Bir Zeit universitetet är en av de institutioner på Västbanken som har drabbats av Israels åtstramningspolitik när det gäller att utfärda visum.

Bir Zeit har utsatts för Israels visumpolitik vid fyra tillfällen den senaste tiden och menar att den politik som nu förs av Israel, bland annat syftar till att isolera de palestinska utbildningsinstitutionerna från internationella akademiska kontakter.

Det senaste fallet gäller Sam Bahour som är en av universitetets förtroendemän och en prominent palestinsk affärsman med amerikanskt medborgarskap. Vid Bahours senaste återresa beviljades han enbart en månads visum med de ödesdigra orden "sista tillståndet" skrivet för hand på hebreiska, engelska och arabiska i passet.

Detta trots att Sam Bahour har bott och arbetat lagligt på Västbanken i över tio år, helt enligt israeliska immigrationslagar. Han har bidragit till den sociala och ekonomiska utvecklingen i Palestina, bland annat genom att hjälpa till att etablera det palestinska telekommunikationsnätet, Paltel och han har deltagit vid utvecklingen av ett stort IT projekt vid Bir Zeit universitetet. Bahour har även varit involverad i ett antal andra sociala projekt och affärsinsatser.

Sam Bahour blev som så många andra, deporterad utan någon som helst befogad eller legal anledning.

Utdrag från artikel av Laura Ribeiro i **This Week in Palestine** Oktober 2006